

EL LLENGUATGE

Els cims

Legint textos relacionats amb l'excursionisme i la muntanya, com és ara recensions d'itineraris, descripcions d'indrets i paisatges, narracions literàries, poemes, etc., constatem encara l'ús freqüent, amb el mateix valor que *cim*, dels altres noms, molt nombrosos, de la seva mateixa família: *cima*, que és pròpiament el mot primitiu, i els derivats *cimadal*, *cimal*, *cimalada*, i *cimall*. Algú fins i tot recorre a la forma «*cimalb*», absolutament artificial i inventada. Però l'ús normalitzat de la nostra llengua sembla que més aviat aconselli de restringir aquest nombre de sinònims, alguns dels quals no són certament massa propis com a termes ortogràfics.

Segons Moll, el mot *cim* prové d'una masculinització de *cima*, probablement feta en època recent —hi afegeix—, car *cim* no es troba en cap document antic i s'hi troba en canvi *cima* amb prou freqüència. Però la llengua moderna, amb la imposició de *cim* va anar abandonant l'ús de la primitiva forma femenina com a terme geogràfic, és a dir, per a designar el punt més alt d'una muntanya. I és fàcilment observable que els qui avui continuen usant aquesta forma femenina amb aquest valor —que el

Diccionari Fabra ja ni recull—, ho fan notablement influïts pel castellà, car solen ésser persones deslligades de la tradició excursionsita pròpia i desconeixedores del seu vocabulari. En canvi, és entre alguns excursionistes que, com se sol dir, freqüentment el tracte de les muses, que podem sorprendre molt sovint l'ús, com a terme geogràfic, de *cimall*, que és un terme exclusivament botànic, significat «la part alta de la branca o tanyada d'una planta», i del qual, per tant, convindria prescindir per a designar el cim d'una muntanya. Amb menys de rigor caldria considerar els altres noms que hem esmentat. Fabra només admet per a *cimadal* el significat equivalent a *cim* i reconeix únicament a *cimal* i *cimalada* el valor que tenen com a termes botànics. Sens dubte que hom no els pot negar la seva significació en el camp de l'otografia —que la Gran Enciclopèdia els reconeix— però l'abús que alguns en fan no sol aconseguir altra cosa que afegir artificialitat a uns textos que sovint ja pateixen d'aquest defecte.

El mateix que acabem d'exposar sobre el sentit geogràfic dels noms indicats seria aplicable quan se'n fa un ús en sentit figurat —*el cim de la glòria*, *del poder*, etc.—, car és ben clar que aquest prové d'aquell i no del sentit botànic.